

ת"פ 19486/03/19 - קנדה קסאהוין נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 19486-03-19 מדינת ישראל נ' קסאהוין

בפני כבוד השופטת אורית וינשטיין
המבקש:
(הנאשם)
נגד
המשיבה:
(המאשימה)
החלטה

1. המבקש, הנאשם, הגיש "בקשה לעיון בחומר חקירה" בהתאם להוראת סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב - 1982 (להלן - **חסד"פ**). בבקשתו עותר המבקש כי בית המשפט יורה למשיבה, המאשימה, להמציא לעיונו של ב"כ המבקש את המסמכים הבאים:

א. רשימה מלאה ועותק מכתבי אישום אשר הוגשו על ידי הפרקליטות בכל המחוזות, בחמש השנים האחרונות, בביצוע עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 333 לחוק העונשין.

ב. רשימה מלאה ועותק מכתבי האישום אשר הוגשו על ידי יחידות הפרקליטות והתביעות בכל המחוזות, בחמש השנים האחרונות בביצוע עבירה של פגיעה שהעברין מזוין, עבירה לפי סעיף 335(א1) לחוק העונשין.

ג. עותק מהתעודה הרפואית בכל אחד מהתיקים בהם הוגש כתב אישום המייחס עבירה של חבלה חמורה ועבירה של פגיעה שהעברין מזוין.

ד. הנחיות מטעם היועץ המשפטי לממשלה ו/או פרקליט המדינה, ככל שישנן, בכל הנוגע למדיניות של הגשת כתב אישום בעבירות לפי הסעיפים לעיל. הצהרה מפורשת מצד המשיבה כי הנחיות שבנדון כלל לא קיימות.

לחלופין, השיקולים המנחים את המאשימה להחליט על הגשת כתב אישום על עבירת חבלה חמורה ועל עבירת פגיעה שהעברין מזוין.

כתב האישום:

2. עובדות כתב האישום שהוגש נגד המבקש מתארות כי ביום 25.2.19 סמוך לשעה 23:30 שהה הנאשם, המבקש, במסעדה הנמצאת ברחוב הדשנים בסמוך לתחנת המטרונית בצומת קריית אתא. באותה עת הגיע למסעדה המתלונן - עמו אין לנאשם היכרות מוקדמת. המתלונן פנה לאדם שישב מחוץ

למסעדה ובהמשך נכנס למסעדה ויצא ממנה לאחר מספר שניות, כאשר הנאשם יצא אחריו.

3. מחוץ למסעדה התפתח דין ודברים בין הנאשם למתלונן, במהלכם הנאשם צעק לעבר המתלונן ודחף אותו. בתגובה, דחף המתלונן את הנאשם בחזרה. הנאשם נטל אבן, זרק אותה לעבר המתלונן אך לא פגע בו. לאחר מכן נטל הנאשם אבן נוספת, זרק גם אותה אך לא פגע במתלונן. הנאשם התכופף שוב כדי ליטול אבן, והמתלונן התקרב אליו והיכה אותו בגבו. בשלב זה ניגש אל הנאשם אותו אחר שישב מחוץ למסעדה והרחיק אותו מהמתלונן והכניסו בכוח לתוך המסעדה. המתלונן עצב את המסעדה.
4. מספר דקות לאחר מכן יצא הנאשם את המסעדה והלך לכיוון צומת קריית אתא. המתלונן, שהיה בקרבת מקום, הלך אחרי הנאשם על מנת לבקש את סליחתו, התקרב אל הנאשם והניח יד על כתפו.
5. בשלב זה הרים הנאשם מהקרקע אבן בגודל אגרוף לערך ותקף את המתלונן, בכך שזרק את האבן לעבר המתלונן ממרחק קצר, פגע במרכז פניו וגרם לו לחבלה חמורה.
6. על פי כתב האישום, כתוצאה מהמעשים המיוחסים לנאשם, נגרמו למתלונן שברים באף עם המטומה תת עורית סמוכה, סטייה של גשר האף מימין עם שקע משמאל, פצע שטחי ופצע עמוק באורך מספר מילימטרים בגשר האף. המתלונן פונה באמבולנס לבית החולים רמב"ם שם קיבל טיפול רפואי.
7. הנאשם הואשם, כאמור, בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 333 + 335(א) (1) לחוק העונשין.
8. הנאשם טרם מסר את תגובתו לכתב האישום.

תמצית טענות המבקש:

9. המבקש טוען בבקשתו כי "בדיקה של הפסיקה מעלה כי קיים חוסר אחידות בכל הנוגע למדיניות המשיבה, במובן זה שלעיתים בחרה המאשימה, בנסיבות דומות, להגיש כתבי אישום בהתבסס על סעיף 333 לחוק העונשין ובמקרים אחרים התבססה על סעיף 335 לחוק העונשין, כאשר השיקולים שעמדו מאחורי ההחלטה להעמיד לדין אינם ברורים כלל". כך בסעיף 2 לבקשה.
- בכוונת המבקש לטעון במסגרת התיק העיקרי מספר טענות מקדמיות אשר העיקרית שבהן היא טענה של אכיפה בררנית ומפלה. טענה זו מופנית כלפי חוסר האחידות הנטען ביחס למדיניות המשיבה בכל הנוגע להעמדה לדין בנסיבות דומות.
10. לעמדת המבקש העבירה המיוחסת לו נמצאת בסמכותו של בית המשפט המחוזי והעונש המירבי בגינה הוא 14 שנות מאסר ואילו העבירה של פציעה שהעברין מזוין נמצאת בסמכותו של בית משפט השלום והעונש המירבי בגינה הוא 7 שנות מאסר. לפיכך, טוען המבקש, כי לבחירת סעיף האישום והערכאה יש השפעה מכרעת על גורל המבקש וחוסר האחידות בהגשת כתבי אישום גרמה עוול לחלק מהנאשמים אשר גורלם נחרץ מראש בהתאם לבחירת המאשימה בסעיף האישום.

11. המבקש טוען כי פנה למאשימה במכתב ביום 16.5.19 ובו ביקש את המסמכים המבוקשים בבקשה דן ונענה בשלילה בתשובה שניתנה לו ביום 26.5.19.
12. לאור סירוב המאשימה ועל מנת לבסס טענה של אכיפה בררנית נטען על ידי המבקש כי הוא נאלץ לפנות לבית המשפט בבקשה דן.
13. לגישת המבקש המידע המבוקש אינו מצוי ברשותו ולא ניתן להשיגו במאמץ סביר. אינטרס המבקש בקבלת המידע נשוא הבקשה הינו ממשי ולא ניתן לבסס בהיעדרו את הטענה לאכיפה בררנית.
14. למידע המבוקש אמנם אין נגיעה ישירה לחומר הראיות אך בפסיקה נקבע כי יש לפרש באופן נרחב את המילים "חומר ראיות" ועל כן חומר חקירה הנוגע להוכחת טענה עקיפה כמו אכיפה בררנית נחשב לחומר חקירה.
- המבקש מפנה לפסיקת בית המשפט העליון בע"מ 2398/08 **מדינת ישראל נ' אליצור סגל** (להלן - **עניין סגל**).

תמצית עמדת המשיבה:

15. המשיבה מתנגדת לבקשה. לעמדתה, אכן המסגרת הנכונה לדין בבקשה היא המסגרת של סעיף 108 לחסד"פ, אך לגישתה החומר המבוקש בבקשה אינו בגדר "חומר חקירה" אלא מדובר בחומרים הנוגעים לשיקול הדעת של התביעה ואלה אינם חומרי חקירה הנמצאים ברשות המשיבה ועל כן אין מקום לחיובה להמציאם במסגרת צו לפי סעיף 108 לחסד"פ.
16. על המבקש להציג ולו ראשית ראיה לכך שהעמדתו לדין מקורה באפליה פסולה או בשרירות לב, וזאת לא עשה. המאגרים המשפטיים הרחבים פתוחים לעיון כלל הציבור ויש בהם כדי לשמש מקור מידע רחב דיו לאיתור פסקי דין וכתבי אישום אשר הוגשו בעבירות חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ופגיעה בנסיבות מחמירות. רק ככל שתוצג ראיה לאפליה פסולה וככל שעמדת המשיבה לא תניח את דעת בית המשפט בדבר טוהר ההחלטה והשיקולים בהעמדת המבקש לדין, יוכל המבקש להגיש בקשה מתאימה לפי סעיף 108 לחסד"פ.
17. במקרה הנדון המבקש לא הציג כל ראיה ואף לא ראשית ראיה כבסיס לטענת האכיפה הבררנית, ואך טען בעלמא אודות חוסר אחידות במדיניות ההעמדה לדין בעבירות לפי סעיף 333 לחוק העונשין ולפי סעיף 335 לחוק העונשין. המבקש לא הפנה ולו למקרה אחד שעניינו זהה לעובדות נשוא כתב האישום דן, העוסק בתקיפה באמצעות שימוש בנשק קר אשר גרמה לשברים בעצמות האף ולסטייה של גשר האף שהצריכה ביצוע פעולה כירורגית של ריפויזיה בהרדמה מקומית.
18. קבלת הבקשה תהווה נטל כבד ובלתי מוצדק על רשויות התביעה וכי למעשה חיוב המשיבה במסירת המידע המבוקש, ללא ביסוס ראיתי ולו ראשוני, יהיה בו משום העברת הנטל אל כתפי המשיבה להוכיח קיומה של הגנה.
19. אין המדובר בעבירות ייחודיות שבהן מתעורר הצורך בקבלת נתונים סטטיסטיים לגבי תיקים אחרים לשם בחינת שיקול הדעת של התביעה בהעמדה לדין, וזאת לצורך הוכחת אכיפה בררנית בהעמדה לדין

בעבירות כאלו. במקרה הנדון אין המדובר בעבירה "נדירה". תיקים רבים מוגשים בנסיבות דומות בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. היענות לבקשות כגון זו הנדונה תיעשה רק ביחס לעבירות שהעמדה לדין בהן היא בעלת אופי תקדימי, כאשר מדובר בעבירה חדשה וחמורה ביותר וכשמדובר במספר מצומצם של תיקים.

20. באשר לדרישה בנושא הנחיות היועץ המשפטי לממשלה או פרקליט המדינה - הרי שהללו פתוחות לעיון הציבור. ממילא אין הנחיה המפרטת קריטריונים להגשת כתב אישום בעבירה של חבלה חמורה או פציעה בנסיבות מחמירות. המאשימה מנסחת את כתב האישום ובוחרת את סעיף העבירה אשר ישקף באופן הולם את מעשי הנאשם כפי העולה מחומר הראיות נגדו ועל פי החוק והפסיקה. על כן, היעדר הנחיות בנושא הקריטריונים להעמדה לדין בעבירות של חבלה חמורה ופציעה בנסיבות מחמירות אין משמעה כי קיימת חוסר אחידות.

זאת ועוד, היעדרות לבקשה עלולה לפגוע בפרטיותם של המעורבים בתיקים האחרים וזאת ללא הצדקה, במיוחד כאשר מדובר בבקשה לקבל תעודות רפואיות שבהן מופיעים פרטים רבים הנוגעים לפרטיותם של המעורבים בהם.

21. המבקש יכול לבסס את הגנתו על תיקים דומים שהוגשו בערכאות שונות וזאת באמצעות חיפוש ברשת האינטרנט ובמאגרים המשפטיים. מנגד, קבלת בקשתו תטיל נטל כבד על המשיבה שכן אין המדובר על נתונים סטטיסטיים נגישים ונדרשת בדיקה פרטנית של הנתונים בכתבי האישום ובחומר הראיות וכן בחינת ההנמקה בכל תיק.

דין והכרעה:

22. הבקשה שבפני הוגשה כבקשה לפי סעיף 108 לחסד"פ, שעניינו צו להמצאת מסמכים, ולפיו:

"בית המשפט רשאי, לבקשת בעל דין או מיוזמת בית המשפט, לצוות על עד שהוזמן או על כל אדם אחר להמציא לבית המשפט במועד שייקבע בהזמנה או בצו, אותם מסמכים הנמצאים ברשותו ושפורטו בהזמנה או בצו."

23. בין הצדדים אין מחלוקת כי בקשה דוגמת הבקשה המונחת בפניי יש להגיש במסלול שלפי סעיף 108 לחסד"פ (להבדיל מבקשה לעיון בחומר חקירה לפי סעיף 74 לחסד"פ - בקשה אשר ממילא המותב הדן בה אינו המותב הדן בתיק העיקרי - והעוסקת בחומרים הנוגעים לאישום הספציפי כנגד הנאשם ומוגשת בשלב המקדמי ולא בשלב הברור העובדתי).

אציין רק כי ההלכה הפסוקה העדכנית מנחה לפעול במתווה של בקשה לפי סעיף 108 לחסד"פ כאשר מבוקש עיון והמצאה של מסמכים וחומרים לצורך ביסוס טענה של אכיפה בררנית וכי אין מקום לעירוב תחומים בנושא זה, בין התחום הפלילי ובין התחום המינהלי במסגרתו יכול ותוגשנה בקשות לפי חוק חופש המידע.

ראו לעניין זה ע"מ 2668/15 **מדינת ישראל נ' הלל וייס** (18.11.2015).

אוסף גם ואציין, כי ככלל בקשה לפי סעיף 108 לחסד"פ ראוי שתוגש במסגרת שלב הבאת הראיות

וכחלק מהבירור העובדתי, וזאת מחמת הקושי שעשוי להתעורר בהכרעה בבקשה שכזו טרם שהובאו בפני מותב הדן בתיק העיקרי ראיות מספקות היכולות ללמד על נחיצותו של המידע המבוקש. עם זאת, קבעה הפסיקה כי עשויים להיות מקרים בהם בקשה שכזו לפי סעיף 108 לחסד"פ יכול שתוגש עוד טרם שלב שמיעת הראיות.

ראו: בש"פ 8252/13 **מדינת ישראל נ' שיינר** (23.1.2014).

24. במקרה המונח לפניי, עותר המבקש לקבל המידע והמסמכים שפורטו לעיל, וזאת לצורך בחינת האפשרות להעלאת טענה של אכיפה בררנית כלפיו, כחלק מטענה של "הגנה מן הצדק" לפי סעיף 149(10) לחסד"פ.

יש להדגיש, כי במקרה שלפניי טענת האכיפה הבררנית אשר בגינה הגיש המבקש את הבקשה דנן, אינה מתייחסת לשיקולים זרים של רשויות האכיפה בקיום חקירה פלילית נגד המבקש או בעצם הגשתו של כתב אישום נגד המבקש. טענתו של המבקש נוגעת לבחירת סעיף האישום וכן לערכאה שאליה הוגש כתב האישום. לעמדת המבקש, במקרים הדומים למקרה, החליטה המאשימה להגיש כתב אישום בעבירה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, שעניינה חבלה חמורה שהעונש שבצידה הוא עד 7 שנות מאסר, או בעבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין שעניינה תקיפה הגורמת חבלה ממשית שהעונש שבצידה הוא 3 שנות מאסר. לעומת זאת, כתב האישום שהוגש נגד המבקש הוא בעבירה לפי סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין + סעיף 333 לחוק העונשין. סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין קובע כי כאשר נעברה עבירה לפי סעיף 333 או 334 כשהעבריין נושא נשק קר או חם דינו כפל העונש הקבוע לאותה עבירה.

25. על מנת לבסס טענה לאכיפה בררנית, על הנאשם להוכיח קיומם של מקרים דומים בהם נאכף הדין על ידי רשויות האכיפה באופן שונה מאשר בעניינו של הנאשם, כאשר לא קיימים נימוקים המצדיקים את האבחנה בין אותם מקרי השוואה לבין מקרהו של הנאשם.

26. המבקש שבפניי טוען כי לצורך הרמת הנטל המונח על כתפיו להוכיח את טענת האכיפה הבררנית, דרושים לו המידע והמסמכים מושא הבקשה דנן. כאמור לעיל, המבקש סבור כי השיקולים שעמדו מאחורי החלטות המאשימה להגיש כתבי אישום בעבירות לפי סעיף 333 לחוק העונשין לעומת המקרים שבהם הוגשו כתבי אישום בעבירה לפי סעיף 335 לחוק העונשין "אינם ברורים כלל" (ראו סעיף 2 לבקשה), וכי קיימת חוסר אחידות במדיניות המאשימה בהעמדה לדין בנסיבות דומות.

27. אמנם הנטייה הפרשנית של בתי המשפט היא להקל במידה מסוימת ברמת הראיה הנדרשת מצידו של הטוען לאפליה או אכיפה בררנית, אך עם זאת אין משמעות הדבר כי די לו למבקש כי יפריח לחלל האוויר את הטענה בעניין אכיפה בררנית, בכדי להרים את הנטל הראשוני להוכחה של "סלקטיביות" באכיפה.

ראו לעניין זה: ע"פ 6328/12 **מדינת ישראל נ' פרץ** [10.9.2013].

28. לצרכי בקשה מן הסוג המונח בפניי, נדרש המבקש להרים נטל בשני היבטים הקשורים זה בזה: הראשון, נטל לצורך ביסוס ראשוני של טענה לאכיפה בררנית; השני, נטל ראיה להוכחת טענה כי לא ניתן לקבל את המידע והמסמכים המבוקשים בדרך אחרת.

ראו: ע"מ 1786/12 אברהים ג'וליאני נ' מ"י [20.11.2013]; עפ"א 16393-12-13 מ"י נ' אלירן דואב.

29. ראוי לציין, כי לבקשה עצמה לא צורפה כל ראיה ואף לא ראשית ראיה - הן לענין ביסוס זכאותו של המבקש לקבל את המסמכים והמידע המבוקשים בבקשה דנן והן לענין ביסוס ראשוני של טענת האכיפה הבררנית.

כאמור, המבקש טען בעלמא בסעיף 2 לבקשתו כי:

"בדיקה של הפסיקה מעלה כי קיים חוסר אחידות בכל הנוגע למדיניות המשיבה, במובן זה שלעיתים בחרה המאשימה, בנסיבות דומות, להגיש כתבי אישום בהתבסס על סעיף 333 לחוק ובמקרים אחרים התבססה על סעיף 335 לחוק, כאשר השיקולים שעמדו מאחורי ההחלטה להעמיד לדין אינם ברורים כלל".

ב"כ המבקש לא טרח כלל לצרף לבקשה את תוצאות אותה "בדיקה של הפסיקה" אשר בגינה נטען על ידו לקיומה של חוסר אחידות.

30. בסעיף 11 לבקשה נטען כי:

"המידע המבוקש לעיל אינו מצוי ברשות העוררת [כך במקור - א.ו.] ולא ניתן להשיגו במאמץ סביר, והאינטרס של המבקש בקבלת המידע שלעיל הינו ממשי, ולא ניתן לבסס בהעדרו את הטענה לאכיפה מפלה".

31. לפיכך יש לשאול: ממה נפשך? אם אמנם ערך ב"כ המבקש בדיקה של הפסיקה שהעלתה את אותו "חוסר אחידות" לכאורית במדיניות המשיבה בהעמדה לדין בעבירות לפי סעיף 333 לחוק העונשין לעומת מקרים דומים שבהם הועמדו נאשמים לדין בעבירות לפי סעיף 335 לחוק העונשין - מה לו כי יבקש מהמשיבה את המידע והמסמכים מושא הבקשה דנן?!

הלא די לו למבקש כי יעיין באותה פסיקה - בתיאורי כתב האישום והנזקים שנגרמו למתלוננים קורבנות העבירה באותה פסיקה שמצא ב"כ המבקש בכדי לבסס את הטענה לאכיפה בררנית.

32. ואם אמנם אין בפסיקה שבדק ב"כ המבקש כדי לבסס טענה של אכיפה הבררנית (והעובדה כי נמנע מלצרף לבקשה כל פסיקה או תוצאות של בדיקת הפסיקה הנטענת, אומרת דרשני) - על מה, אפוא, מבסס המבקש את בקשתו דנן?

אין זאת אלא כי המבקש אינו עומד כלל באף אחד מנטלי הראיה אותם עליו להרים, ולו באופן ראשוני - לא זה הנוגע להוכחת טענת האכיפה הבררנית ולא זה הנוגע לקושי בהשגת המידע המבוקש בדרכים אחרות.

למעשה, די היה בכך כדי לדחות את בקשת המבקש.

ראו: ע"ח (מחוזי מרכז) 14473-10-15 זיפר בע"מ נ' עיריית נתניה [7.2.2016]

33. בדיון שהתקיים בעניין הבקשה דנן נשאל ב"כ המבקש כיצד ניתן כלל לשקול את הבקשה משלא

הובאה ולו ראשית ראיה לטענות הנטענות על ידו, ונתקבלה תשובה אשר היתה רחוקה מלהניח את הדעת, לפיה סבר המבקש שאין מחלוקת עם המאשימה בדבר קיומה של ראשית ראיה ואף הוסיף וטען כי לגישתו יש בידי המבקש "הרבה יותר מראשית ראיה" (ראו: עמ' 9 לפרוטוקול שורות 19-22).

34. אלא שמכוח מה סבר המבקש כי לא קיימת מחלוקת עם המאשימה בעניין קיומה של ראשית ראיה - זאת לא ניתן היה להבין, בוודאי כאשר הוגשה תגובת המאשימה לבקשה ובה נטען מפורשות כי המבקש לא הציג ולו ראשית ראיה לטענותיו. המבקש לא הגיש תשובה לתגובת המשיבה, הגם שנכח התגובה והכחשת קיומה של ראשית ראיה - הרי שיותר מנדרש היה שיעשה כן.

יתר על כן, ככל שאמנם סבור המבקש כי בידיו "הרבה יותר מראשית ראיה" הרי ששוב חוזרת השאלה - מה הרבותא אפוא בהגשת הבקשה דנן, שהרי "הרבה יותר מראשית ראיה" פירושה כי בידי המבקש כבר מצויה הראיה לאכיפה בררנית, ודי לכאורה בכך לשם ביסוס טענה לאכיפה בררנית או לכל הפחות להעברת הנטל לסתור טענה זו אל כתפי המאשימה. גם תשובה לכך - לא ניתנה על ידי המבקש במהלך הדיון.

35. אם לא די בכל אלה, הרי שהמבקש לא הרים ולו נטל ראשוני גם במהלך הדיון בבקשה.

ב"כ המבקש הגיש לבית המשפט בדיון ארבעה כתבי אישום שהוגשו לבתי משפט שלום שונים (ת"פ 40021-07-15 (שלום קריות) מ"י נ' איסקוב ואח'; ת"פ 26763-03-18 (שלום חדרה) מ"י נ' אברמוב; ת"פ 57734-05-19 (שלום עכו) מ"י נ' חסן; ת"פ 41530-09-16 (שלום קריות) מ"י נ' צ'קולה ואח') וכן הכרעת דין אחת של כבוד השופט דנה אמיר בבית משפט השלום בת"א-יפו בת"פ 6631-05-14 מ"י נ' אבישר. ב"כ המבקש טען כי בדוגמאות אלו שהגיש לבית המשפט מדובר במקרים קשים ואלימים יותר מכתב האישום נגד המבקש, כאשר נעשה בהם שימוש בכלים וסכינים עם פציעות בקרבת הלב, ועדיין הוגשו כתבי אישום אלו לבית משפט השלום ולא לבית המשפט המחוזי.

בנוסף לכך הפנה ב"כ המבקש במהלך הדיון למספרי תיקים בערכאות שונות וטען כי ניתן בהן החלטות הרלוונטיות לעניינינו. יצוין כי המבקש לא טרח להציג החלטות אלו בפני בית המשפט, ולמעשה, שלח את בית המשפט לתור אחריהן בעצמו. דרך התנהלות זו אינה נראית לי.

עוד טען המבקש בדיון כי נוכח העובדה שהמשיבה טענה בתגובתה כי לא קיימת הנחייה של פרקליט המדינה בדבר הקריטריונים שלפיהם יוגש כתב אישום בעבירה לפי סעיף 333 לחוק העונשין לעומת הקריטריונים להגשת כתבי אישום לפי סעיף 334 בצירוף סעיף 335 לחוק העונשין - הרי שהנטל להוכיח מונח לפתחה של המאשימה - ראו: עמ' 10 לפרוטוקול שורות 4-11.

36. אין בידי לקבל את טענות המבקש. אציין כי למעשה, גם לאחר הדיון שהתקיים בבקשה, לא ניתן היה לרדת לסוף דעתו של המבקש - האם טרונייתו כלפי המשיבה נוגעת לסעיף האישום שנקבע בכתב האישום או לערכאה שאליה הוגש כתב האישום או לשניהם (ראו פרוטוקול עמוד 13 שורות 15-18). ככל שמוקד הטיעון של המבקש נסוב סביב האבחנה בין פציעה או תקיפה לבין חבלה חמורה, הרי שעניין זה ראוי שיתברר במהלך הבאת הראיות בעניינו של המבקש, נוכח קיום הגדרה ברורה בדיון "לתקיפה" לעומת "פציעה" לעומת "חבלה חמורה".

37. בנוסף, כתבי האישום שאליהם הפנה המבקש - אין בהם כדי להקים ראשית ראיה כנדרש על פי

הדין. כתב האישום בעניין **איסקוב** מייחס לנאשמים עבירות של תקיפה וחבלה ממשית ע"י שנים או יותר - עבירה לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין וכן עבירה של פציעה כשהעברין מזוין לפי סעיף 334 לחוק העונשין בצירוף סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין וסעיף 29 לחוק העונשין. אכן, באותו עניין תקפו הנאשמים את המתלוננים באמצעות שבירי זכוכית אך החבלות והפציעות שבהם מדובר באותו כתב אישום הם של חתכים והימטומות חיצוניות, אשר טופלו על ידי סגירה באמצעות סיכות או תפירה.

בוודאי שאין להשוות מקרה זה לכתב האישום שבפני אשר החבלה שנגרמה למתלונן על פי כתב האישום היא בשל זריקת אבן מטווח קצר למרכז פניו של המתלונן, שבירת אפו, סטייה של גשר האף - כאשר על פי הנטען על ידי המאשימה נדרשה התערבות כירורגית.

כך הם פני הדברים גם ביחס לכתב האישום בעניין **צ'קולה ואח'** שם תקפו הנאשמים את המתלונן באגרופים והכו אותו והנאשם 1 דקר אותו אמנם בסכין אך הפציעה שנגרמה למתלונן היתה של חתכים והצריכה תפירה ולא היתה התערבות כירורגית.

בכתב האישום בעניין **חסן** תקף הנאשם, שהינו אחיה של המתלוננת, את המתלוננת באמצעות סיר כאשר היכה בה באמצעותו בראשה ובגופה וגרם לה לפצע בראש שהצריך סגירה באמצעות סיכות. גם עובדות כתב אישום זה והפציעה המתוארת בו אינם דומים למקרה הנדון בעניינו של המבקש.

באשר לכתב האישום בעניין **אברמוב** - אמנם מדובר במקרה חמור יותר, המערב דקירה באמצעות סכין ופציעה שהצריכה ניתוח של אחד המתלוננים, אך ביחס למתלוננים האחרים מדובר היה בתקיפה באמצעות סכין ופציעות של חתכים שהצריכו תפרים.

מהכרעת הדין שניתנה בעניין **אבישר** עולה כי אמנם מדובר היה בחבלה חמורה (שבר בידו ואצבעו של המתלונן), אשר קובע בסד.

מכאן עולה כי למעט המקרה של **אבישר**, כלל לא ניתן להשוות בין המקרים שנדונו בכתבי האישום האחרים לבין המקרה הנדון בפני ולעובדות כתב האישום שהוגש נגד המבקש. אשר למקרה **אבישר**, גם אם ניתן היה לראותו כדומה למקרה שבפני, (ואיני סבורה כך נוכח אזורי הפגיעה השונים בגוף), הרי שבאופן זה לא ניתן על סמך מקרה אחד או מקרים בודדים לבסס את הבקשה דנן כאשר המבקש לא הרים ולו נטל ראיה ראשוני.

ראו: ע"פ 6328/12 מ"י נ' **פרץ** [10.9.2013] שם נקבע כי על הנאשם להראות לאורך זמן ובאופן שיטתי או קרוב לכך כי רשויות האכיפה קיבלו במקרים דומים החלטות שונות מאלו שנתקבלו במקרה שלו.

38. המבקש הפנה להחלטות בבקשות דומות, לטענתו, שבהן נענה בית המשפט לבקשה לעיון במידע ומסמכים דוגמת המבוקש בבקשה שבפני. אינני סבורה כי ההחלטות אליהן הפנה המבקש הינן רלבנטיות למקרה הנדון כאן.

בהחלטה שניתנה על ידי כבוד השופט אמיר טובי בע"ח 22548-02-13 **זכיה מונזר נ' מ"י** מדובר היה בבקשה להמציא למבקשת שם את כל ההחלטות שנתקבלו על ידי פרקליט המדינה, היועץ

המשפטי לממשלה, הפרקליטות והתביעה המשטרית הנוגעות להעמדה לדין או אי העמדה לדין בגין עבירות של גניבת קטין לפי סעיף 367 לחוק העונשין וחטיפה ממשמורת לפי סעיף 373(א) לחוק העונשין. כמו כן התבקשה המצאה של כתבי אישום, הכרעות דין וגזרי דין שניתנו, ככל שניתנו, הנוגעים לאישומים כאמור.

בית המשפט באותו עניין נענה באופן חלקי לבקשה וזאת נוכח העובדה כי מדובר באישומים **שאינם שכיחים**.

39. בית המשפט העליון בעניין **סגל** דן אמנם בערעור מינהלי בעניין החלטה בבקשה לפי סעיף 8(1) לחוק חופש המידע, אך הוא התייחס לדרישת מסמכים בדומה לבקשה דנן ולפיכך, קביעותיו רלבנטיות לעניינינו. במקרה של **סגל** הוגש נגדו כתב אישום בעבירה של העלבת עובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק העונשין והוא הגיש בקשה לקבל מידע לפי חוק חופש המידע בה ביקש לעיין בכל ההחלטות על העמדה לדין ועל אי-העמדה לדין בעבירות המגבילות את חופש הביטוי שהתקבלו על ידי המחלקה לתפקידים מיוחדים בפרקליטות המדינה מאז שנת 1995, וסורב.

כבוד השופט נאור (כתוארה אז) קבעה בעניין **סגל** כדלקמן בעניין משקלם של האינטרסים הציבוריים והפרטיים בגילוי מידע לפי חוק חופש מידע:

"**הסבירות** [של החלטה לגלות או לא לגלות מידע - א.ו.] **עשויה להיות מושפעת הן מן החשיבות הציבורית והן מן החשיבות הפרטית שבגילוי המידע (ראו: סגל, 166)**. בעניינינו, האינטרס הציבורי בגילוי המידע הוא נכבד, שכן מדובר במדיניות התביעה בעבירה שהיא נדירה יחסית וזאת אף בראייתה של המדינה. סעיף 6 להנחיית היועץ המשפטי לממשלה שנזכרה לעיל קובע כי "ככל שמדובר במדיניות העמדה לדין יש לנהוג במדיניות של ריסון ואיפוק המבטאת את האינטרסים השונים".

....

באשר לאינטרס האישי של מבקש המידע בעניינינו: לא תמיד קיים אינטרס אישי בקבלת המידע. גם אם קיים אינטרס אישי, לא תמיד מדובר באינטרס אישי ממשי. כך למשל, האינטרס האישי בגילוי המידע עשוי להיות חלש מקום בו יש בידי הנאשם די ראיות שבכוחו לאתר בעצמו לצורך הוכחת טענת הגנה מן הצדק. לא בכל מקרה זקוק הנאשם לקבלת מידע נוסף מהתביעה מעבר למה שכבר מצוי בידיו או שהוא יכול בנקל להשיגו, למשל, באמצעות מאגרי מידע על הפסיקה. כך, ממילא אין הוא נזקק לפנות למסלול חוק חופש המידע (השוו: ענין זקין, 289).

...

האינטרס האישי עשוי לקבל משקל שונה בנוסחת האיזון במקרים שונים. הנשיאה ארד ציינה במפורש בפסק הדין המחוזי כי הגילוי נדרש "בעיקר בשים לב לכך שמדובר בהחלטות הנוגעות לעבירות המגבילות את חופש הביטוי" ובא-כוח המשיב חזר והדגיש זאת בפנינו. אכן, עשויה להיות חשיבות לאופי העבירה בגינה עומד הנאשם לדין ולמידת אכיפתה. כך למשל, כאשר המידע דרוש לנאשם לצורך טענה של הגנה מן הצדק מחמת אכיפה סלקטיבית בעבירות המתה, מין, אלימות או רכוש, שהן לצערנו עבירות נפוצות והאכיפה בהן היא נרחבת, האינטרס האישי במידע עשוי להצדיק הקצאת משאבים פחותה בהשוואה לבקשה

דומה שהיתה מוגשת בעבירות שהן נדירות ואשר מדיניות האכיפה בהן היא מצומצמת או כזו שמעוררת רגישות מיוחדת. הטעם לכך נובע מכך שבעבירות האחרונות, בהן האכיפה אינה נפוצה, גובר החשש מפני אכיפה סלקטיבית. נוכח נדירות האכיפה לרוב לא יהיו בידי הנאשם אף ראיות עצמאיות משלו לצורך הוכחת הגנה מן הצדק כך שהאינטרס האישי שלו בגילוי המידע הוא נכבד. לכן גם אם נאמר כי ביחס לשני סוגי העבירות שנזכרו קיים אותו אינטרס ציבורי בגילוי המידע, משקלו של האינטרס הפרטי בהן הוא שונה.

בעניינו, האינטרס האישי בגילוי המידע הוא רב, שכן המידע דרוש לצורך ביסוס הגנה מן הצדק במשפט פלילי (ראו: סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי) בעבירה שהיא נדירה יחסית. כפי שקבע בית המשפט המחוזי, האינטרס האישי בעניינו הינו בעל זיקה לזכות להליך הוגן ולשוויון (ראו גם טמיר, 414). אשר על כן, שיקול הטעם שבבסיס בקשת המידע (הציבורי והפרטי) הוא שיקול נכבד לטובת היענות לבקשה." [ההדגשות אינן במקור - א.ו.]

40. עקרונות אלו, כפי שנקבעו בעניין סגל הם גם אלו שהנחו את כבוד השופט טובי להיעתר לבקשה בעניין זכיה מונזר נוכח העובדה כי האישומים באותה פרשה לא היו אישומים שכיחים:

"בהחלטה שניתנה על ידי בית המשפט המחוזי בנצרת בבקשה דומה לזו שבפניי (ת"פ 43937-09-12 מדינת ישראל נ' פלוני (20.1.2013)) נדחתה הבקשה בין היתר משום שהאישומים שם היו מצויים בגרעין הקשה והנפוץ של העבירות הפליליות. כב' השופט ד' צרפתי ציין כי "עניינו אינו בגדר אותם חוקים אשר אכיפתם נדירה ואשר בירור 'רוחבי' במסגרתם רלוונטי ויכול להיות דרוש". לא זה המקרה בעניינו. כאן מדובר בעבירות שאינן שכיחות לגביהן אין למבקשת דרך להשיג הראיות הדרושות לה להוכחת טענת ההגנה מן הצדק שלא באמצעות המשיבה."

41. דברים אלו והעקרונות המנחים כי שנקבעו בעניין סגל נכונים וטובים גם למקרה דנן.

העבירה בה הואשם המבקש בכתב האישום שבפניי - חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 + סעיף 335(א) (1) לחוק העונשין הינה אחת מאותן עבירות שהינן, למרבה הצער, נפוצות ושכיחות ביותר ומצויות באותו "גרעין קשה" של העבירות הפליליות, ועל כן לא מתקיים כאן לא "האינטרס הציבורי" ואף לא "האינטרס הפרטי" בגילוי המידע המבוקש.

יתרה מזו, המבקש לא הרים כלל את נטל הראיה בעניין האינטרס הפרטי, וממילא ספק בעיני אם חיפוש במאגרי הפסיקה הקיימים אין בו כדי ליתן בידי המבקש את כל המידע, או למצער את רוב המידע הדרוש לו לצורך בחינת טענה של אכיפה בררנית. אלא, שכאמור, המבקש לא טרח כלל לבצע בדיקה שכזו במאגרי הפסיקה ולא הרים ולו נטל ראשוני מינימלי להוכיח כי בלא שיימסר לו המידע המבוקש על ידי המשיבה - לא יוכל לבסס טענתו.

אם לא די בכך, הרי שהמבקש עצמו אישר למעשה בדיון כי בקשתו דנן היא אך ורק בגדר מסע דיג, זריקת אבן למים, כאשר ייתכן שיחזור בו מכוונתו לטעון לאכיפה בררנית - ראו פרוטוקול עמוד 14 שורות 9-13.

42. אשר לטענת המבקש לפיה בהעדר הנחייה של פרקליט המדינה לעניין הקריטריונים להגשת כתבי

אישום בעבירות לפי סעיף 333 או 334 לחוק העונשין במשולב עם סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין מונח הנטל על כתפי המאשימה - גם בטענה זו אין ממש ואין לקבלה.

איני סבורה כי קיים בסיס בדין להורות למשיבה, המאשימה, בוודאי בשלב זה של הדיון, להרים נטל ראיה להגשת כתב האישום לבית המשפט המחוזי ולא לבית משפט השלום. למאשימה נתון שיקול הדעת בדבר עצם הגשת כתב אישום ובעניין נוסחו כך שישקף באופן הולם את מעשי הנאשם. הלכה היא כי לא בנקל יתערב בית המשפט בשיקול דעת זה.

המבקש, הנאשם, טרם נתן את תשובתו לכתב האישום. על פני הדברים, ומבלי שנשמעו כלל ראיות עדיין בהליך דנן - ברמה הלכאורית ולאור עובדות כתב האישום והחבלות שנגרמו למתלונן - לא ניתן לקבוע לעת הזו כי החלטת המאשימה להגיש כתב אישום נגד הנאשם לבית המשפט המחוזי ולא לבית משפט השלום - לוקה בחוסר סבירות או בחוסר מידתיות.

ראו לעניין זה החלטת כבוד השופט יחיאל ליפשיץ בעניין ת"פ 32741-08-18 מ"י נ' זיתאוו [17.4.2019].

43. סוף דבר: הבקשה נדחית.

הנאשם יהא ערוך ליתן את תשובתו לכתב האישום בדיון הקבוע ליום 8.9.19.

המזכירות תשלח החלטה זו לצדדים ותוודא טלפונית את קבלתה.

ניתנה היום, י"ז אב תשע"ט, 18 אוגוסט 2019, בהעדר הצדדים.